

карници, сѐ по Царя, сѐ с младежи кавалери, по кина, по театри. Кога спи, кога яде, думам си, това хубаво момиче. Ама нали е младо, кипи от сили...

Та много лошо почнаха да говорят, госпожа. Завиждат ѝ. Срящат я с богати кавалери. С автомобил я разхождат по околността, и затова ѝ завиждат. Попаднала в среда интеллигентна, дано щастието ви помогне, да ви влезе подобен зет в къщи.

Обичам Мичето, госпожа, и дойдох с доброжелателна цел, да ви обърна внимание. Пазете я таз хубавица, защото всякакви хора има и младежта се разюзди много. Видях я, отдавна беше, в една сладкарница. Гледам я и не можам отведнаж да я позная. Какво направило пустото Миче, с това хубаво свое лице! Обърнете ѝ внимание, госпожа. Защо така се е нацапала с мазила, с помади, просто физиономия не останала по нея! И защо си е така проскубала хубавите вежди? Вдигнала ги, изтеглила ги, японски фасон. Че по що им харесва тоя японски фасон, на хубавите момичета, та се правят на карикатури. Пък и как, си беше начервила устата, госпожа, тия хубави уста като чашки, заприличала на червива рана. Обърнете внимание, госпожа! То наистина, това е модерно. Модерно, но за любов по улицата и по сладкарниците, ама за домашно употребление такива уста са просто за погнуса. Хубавото Миче!